

besluit van Burgemeester en Wethouders van 19 Januari 1888 genoemd naar Adriaan, den jongsten zoon van notaris Mr. C. de Wilde. Op 12 Januari waren een aantal nieuw aangelegde straten tusschen de Maliebaan, Biltstraat en Tulpstraat door de Gemeente overgenomen van Mr. C. de Wilde en eenige andere heeren. Om redenen, die ongetwijfeld zijn vaderhart hem ingaf, maar die niet in het request vermeld werden, verzocht Mr. de Wilde (hij noemde zich later met toevoeging van zijn moeders naam Neijtzell de Wilde), de straat „langs de voormalige Roomsche Catholieke Begraafplaats” naar zijn zoon Adriaan te noemen, aan welk verzoek bij bovengenoemd besluit werd voldaan. Deze Adriaan is de latere Prof. Mr. Adriaan Neijtzell de Wilde, oud-voorzitter van den Indischen Volksraad, die als hoogleeraar te Wageningen in 1939 overleed.

Straatbenamingen als de hierboven verklaarde zullen in iedere stad wel voorkomen. Zij behooren tot de locale wetenswaardigheden, de stedelijke anecdoten, petite histoire van het kleinste formaat. Niettemin valt er toch altijd nog iets meer van te vertellen dan van die, welke een vaderlandsche vrucht of een exotischen vogel in herinnering brengen.

De *Staalstraat*, waar eveneens naar gevraagd werd, is in 1906 tegelijk met de *Leistraat* aangelegd op een nog beschikbaar gedeelte van het terrein, waar o.a. reeds de *Steenstraat* en de *Bouwstraat* lagen. Zonder twijfel is het de bedoeling geweest, bouwmaterialen voor de nieuwe straatnamen te kiezen. v. C.

KLEINE MEDEDEELINGEN.

De Geertekerk. — Kerkvoogden hadden, zooals algemeen bekend is, de stemgerechtigde leden der Nederduitsch-hervormde gemeente opgeroepen, om den 2den December l.l. over hun voorstel tot verkoop voor afbraak der Geertekerk te beslissen. Naar de meening van hun college verkeerde dit bedehuis, dat reeds verscheiden jaren buiten gebruik is, in een staat van verval, die volgens deskundig advies de mogelijkheid van herstel buiten sloot.

Dit voorstel was voor dr. G. C. Labouchere aanleiding, om aan de vóóravonden van den stemmingsdag een viertal opstellen in het *Utrechtsch dagblad* (28, 29 en 30 November

1940) te publiceeren, waarin hij eenerzijds de waarde der tusschen 1250 en 1259 gestichte Geertekerk als monument van geschiedenis en kunst beschreef, anderzijds de mogelijkheid van herstel betoogde. 't Is niet doenlijk het door plattegronden en afbeeldingen toegelichte overzicht in uittreksel weer te geven en hier moet dus met vermelding der ondertitels, waaruit de strekking van het uitvoerig betoog, wel eenigermate is te verstaan, genoegen worden genomen.

Zij luiden: 1. Moet het bedehuis inderdaad worden gesloopt; 2. Haar lotgevallen in de eerste eeuw van haar bestaan; 3. Overzicht van den bouw der kerk; 4. Bouwkundige

waarde van wat thans nog aanwezig is.

Intusschen heeft de stemming, waaraan 1099 leden deelnamen, plaats gehad en is met 722 tegen 362 stemmen de beslissing, die tot verkoop zal leiden, gevallen (15 stemmen waren ongeldig). De N.-H. gemeente telt

volgens het Statistisch zakboekje der gemeente Utrecht 1940 (blz. 11) 53.110 zielen, waaronder 23.150 stemgerechtigde leden zijn, zoodat nog geen 5% hunner ernstige aandacht aan deze toch niet onbelangrijke gelegenheid heeft willen schenken.
E.

BOEKAANKONDIGING.

T. J. Servatius, *Vrouwen uit onze historie*. Nijkerk. [1940]. (216 blzn. met portr. en pltn.). 8°.

In dit boek heeft de schrijfster drieën-twintig Nederlandsche vrouwen in herinnering gebracht en een waardig antwoord gegeven op de door haarzelf gestelde vraag: „Wat heeft de Nederlandsche vrouw voor haar volk en zijn beschaving beteekend in het verleden?” Op enkele uitzonderingen na schetste zij figuren van weinig historische bekendheid, maar toch groote karakters, vrouwengestalten die in haar tijd meer beteekend hebben dan anderen. Onder „de levens van haar, die zich door woord en daad waardige stammoeders van ons volk toonden, de pioniersters van den geest, die eeuwen vooruit haar licht wierpen”, moet Anna Maria van Schuerman (1607—1678), onder „de lieflijke gestalten, die eens de harten onzer beroemde mannen in vlam zetten en hen als trouwe echtgenooten steunden in hun taak” een andere Utrechtsche: Maria van Utrecht (1553—1629), de vrouw van Joan van Oldenbarnevelt, gerekend worden. Over de eerstgenoemde is reeds veel geschreven, van de laatste is weinig bekend.

Na de hoogtepunten in het leven van Anna Maria van Schuerman, die als de geleerdste van haar tijd Europeesche vermaardheid verwierf, aangetoond en er op gewezen te hebben, dat bij het naderen van den vijftigjarigen leeftijd haar belangstelling voor wat zij voortaan „wereldsche verlokkingen” zou noemen, langzamerhand verdween en tien jaar later nog een geheel nieuwe fase in haar leven intrad, haar aansluiting bij de secte der Labadisten, getuigt de schr. „de Utrechtsche joffer” het liefst voor te stellen in „haar jonge, Utrechter jaren, toen zij nog met beide beenen op den grond stond”.

„Haar portret uit deze jaren laat ons een ernstige, rustige persoonlijkheid zien, waarin eenvoud en gratie vereenigd zijn. Een waas van weemoed ligt over hare fijne trekken. Zij is geboren met een ijzeren wil, doch met een zwak lichaam! Peinzende oogen in een vredig gelaat zien ons aan met onbeschrijflijke rust en waardigheid.

„Zoo hangt zij tusschen vele illustre mannen in de senaatskamer der Utrechtsche universiteit, erkend als nationale priesteresse van de wetenschap!